

örömHírLap

A Fót-Központi Református Egyházközösség Folyóirata

Nagy az Úr!

TARTALOMJEGYZÉK:

Pandémia	1
Bizonyságtétel 1.	2
Bizonyságtétel 2.	4
Bizonyságtétel 3.	7
Bizonyságtétel 4.	10
Bizonyságtétel 5.	11
Bizonyságtétel 6.	12
Bizonyságtétel 7.	15
Bizonyságtétel 8.	18
Ifjúság	20
Gyermekek	21
Imatémák	23
Hirdetések	24

életében, hogy fel sem tudom sorolni. Csak ámulok, és csodálom azt a nagy kegyelmet, amellyel körbevettél minket, és amely által megőrizted a gyülekezetünk nagy családját. **Köszönöm, hogy a pandémia idején megtanítottad sokunknak, mit is jelent pánik helyett imádkozni, és kiborulás helyett leborulni szent színed előtt.** Köszönöm, hogy sok otthonban felépülhetett a családi oltár, hogy szülők és gyermekek naponként megállhattunk Előtted közbenjárni mindazokért, akiket ránk bízál. Betegekért, a beteg aggódó hozzátartozóiért, ápolókért, orvosokért, kutatókért, vakcináért, de legfőképp a Te védelmedért, és azért a nagy tervért, amit az életünkben ezáltal a pandémia által meg akarsz valósítani. Köszönjük az imalánc erejét, amit megtapasztalhattunk ebben a szokatlan időszakban. Köszönjük, hogy Nálad kereshettük a válaszokat,

Nálad lelt a szívünk békére, megnyugvásra. Köszönjük, hogy bár sok műtét lemondásra került, a rendkívüli helyzet kialakulása miatt, mégis a Te rendelőd, az áldott orvos rendelője és mítője nyitva állt, ahová készségesen hívogattad a gyógyulni vágyókat, és sokakat meg is gyógyítottál. Testi betegségből, válságos állapotokból, krízishelyzetekből, pszichés összeroppanásból emelted fel azokat, akik Hozzád kiáltottak. Köszönöm, hogy személy szerint én is megtapasztalhattam gyógyító szereteted, és bár a vállműtétem elmaradt, Te akcióba léptél, és azt ami elszakadt, tönkrement, ami olykor elviselhetetlenül fájt, Te tökéletesen meggyógyítottad. **Áldalak a csodáidért, hogy Te akkut és krónikus betegségeket is el tudsz törölni, és szenvedő embereket egészséggé, működőképesé tudsz tenni.** Köszönöm, hogy néhány kedves, idős testvérünk kivételével, akik ma már a Te országodat élvezhetik, megőriztél minket, és nem kellett sokaktól búcsúznunk a temetőkertben. Köszönöm azt is, hogy a gyászban megszorodott hozzátartozókat Te vigasztaltad, és adtál nekik reményt, jövőt, új perspektívát. Áldalak azért, Uram, hogy bár több ízben hónapokig zárva volt a templomunk ajtaja, a Te Igéd ajtaja kinyílt előttünk napról-napra, amikor vágyakozó szívvel kezünkbe vettük a Bibliánkat. Köszönjük, hogy már nem rohanva kellett megállnunk Előtted, köszönjük az egyéni csendességeket, az időt, amit kettesben tölthettünk Veled. Köszönjük azt is,

hogy a virtuális térben, online istentiszteleteken, számunkra láthatatlan, de a Te számodra látható módon együtt lehettünk, dicsérhettünk Téged, és figyelhettünk eligazító, bátorító, olykor feddő, de bennünket mindig menteni vágyó szavadra. Áldunk, Urunk, hogy a Te Igéd nem volt és ma sincs bilincsbe zárva, és Lelked munkálkodik bennünk és közöttünk. Köszönjük, hogy több elköborolt báránykádat megkerested a karantén ideje alatt, és amikor újranyíltak a templomajtók, visszahoztad a gyülekezet közösségébe őket.

Köszönjük, hogy a bezártság ideje alatt is adtál megtéréseket, szültél újjá Lelked által embereket, és tetted őket testvéreinkké a hitben. Köszönjük, hogy bár a személyes és közösségi találkozásaink beszűkültek, többször ellehetetlenültek, mégis építettél minket. Adtál új lehetőségeket, online imacsoportokat, biblicsoportokat, mamakört, ifi közösségeket, női órát, és ezeken a fórumokon keresztül is áradt ránk a Te Igéd világossága, és megtartó, bennünket kereső szeretetted. Áldunk azért is, hogy az online alkalmakba a távolban élő szeretteinket is bekapcsoltad, és olyan kedves testvéreinket, akik már elköltöztek Fötről, és olyanokat, akiknek nincs élő gyülekezeti közösséggel. **Köszönjük, hogy bár sok családot nehézséggel, betegséggel próbáltál és próbálsz meg, Te adtad és adod az erőt, a türelmet, a bizalmat, a kitartást a napi küzdelmek idején.**

Áldunk azért, hogy egy ideje már találkozhatunk, összegyülekezhettünk vasárnaponként, gyermek, ifjúsági és gyülekezeti családok táborban vehettünk részt. Hála minden ajándéknak! Azért, hogy lehajoltál hozzánk, meghallgattál, kiemeltél minket a pusztulás verméből, megerősítettél, új, Téged dicsérő éneket adtál a szívünkbe és az ajkainkra. Áldunk azért, hogy bármilyen nehéz időszak után vagyunk is, és még nem tudjuk mit tartogat a jövő, de mégis boldog gyermekeid lehettünk. Megőrzött, megtartott, a hitben megújított, családi kapcsolatainkban, házasságunkban megerősített gyermekeid! Ezért: *“Hirdetem igazságodat a nagy gyülekezetben, és nem zárom be számat, jól tudod, Uram! Igazságodat nem rejtegetem szívem mélyén, hanem beszélek hűségéről és szabadságáról. Nem titkolom el szeretetedet és hűségedet a nagy gyülekezet előtt. ...Örüljenek, és örvendezzenek benned mindazok, akik téged keresnek. Aki szabadságra vágyódnak, haad mondassák mindig, hogy nagy az Úr!”*

(Zsolt 40,10-11,17)

Sebestyén Julianna

Még valami terve van velem

Neuwirth Tibor vagyok. Arról szeretnék bizonyosságot tenni, hogyan őrzött meg ez idáig az Úr.

Ott kezdem, hogy katolikus családban születtem, anyukám volt az, aki gyakorolta is a vallását, és minket is arra nevelt a húgommal, hogy járjunk templomba. De ez igazából nekem csak akkor vált fontossá, miután feleségem révén elkezdtem a református templomban hallgatni az ígéhirdetéseket. Itt éreztem, hogy hozzám is szól Isten. Rövid idő múlva egy biatorbágyi csendeshéten vettem részt, ahol megláttam, hogy milyen ember vagyok, mennyire sok dologban nem Isten szerint járok, döntök. Mert bizony sok rossz dolog, önzés, másnak rosszat kívánás, indulatosság, becsapás is befért az életembe. De itt Isten megállított. Trausch Liza néni volt az, akin keresztül az Úr előhozott minden rejtett és sötét dolgot, vele letehettem mindezt Jézus elé, Aki új életet adott, életem Urának, Megváltómnak vallom azóta Őt. Megtérési Igém ez volt:

„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,6-7)

Ez 1996-ban történt. Abban az évben kórházi műtetem volt, ahová ezzel az Igével indultam, ezzel bátorított az Úr: *„Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erőt, a szeretet és a józanság lelkét.” (2Tim 1,7)* Gyorsan felépültem, amire nagy szükségünk is volt, mert abban az időben feleségemmel ketten vittünk egy vállalkozást, volt egy élelmiszerboltunk. Isten azonban döntés elé állított bennünket, ugyanis a rendszeres igeolvasásban és hallgatásban elénk hozta, hogy nem vezetjük mindenben Neki tetszően a vállalkozásunkat. Ha nem változtatunk, akkor milyen lelkiis-

merettel hallgatjuk Öt, miért is járunk temp-lomba, és várjuk, hogy szóljon, vezessen? Ha szól, akkor pedig mégsem cselekszem, amit kér? **Értettem az Igét, de az új életben járásban még nem volt tapasztalatom, nem tudtam, hogy fog működni, ha nem csak én irányítok. Isten bölcsességét kérve, és hallgatva Rá bizonyosodott, hogy bizony működik.**

Két év múlva úgy döntöttünk, hogy megszüntetjük a vállalkozást, külön-külön helyezkedtünk el. Nagy váltás volt ez az életünkben, de hálásak vagyunk azóta is Istennek, hogy kimunkálta bennünk a döntést és a véghezvitelt is. Mert ugye **„Semmiért se aggódjatok...”** és **„Mert nem félelemnek lelkét adta nekünk az Isten...”**

Istennel járó, boldog hétköznapiak voltak. Lelkileg erősített az Úr, 1997-ben konfirmáltam a gyülekezetben. Egészségben is megőrzött, 60 éves koromig nagyon kevés egészségügyi problémám volt.

2011-ben Veresegyházon kezdtem el dolgozni. Nagyon szerettem a munkámat, igyekeztem Istennek tetszően végezni. Sok túlórárt vállaltam, sokszor hajnali kettőig is. Még külföldi megbízatásokban is részt vehettem közeli és távoli országokban. Az egyik ilyen utunkról való hazatérésem után 2019 októberében nagyon rosszul lettem, tüdőembóliát kaptam. A kórházban döbbsentem rá, hogy Isten megállított, nem csinálhatom tovább úgy, ahogy eddig. Pedig szerettem a munkámat, a tervezőkkel való együttműködést, a mindig ugrásra készenlétet. Nehéz volt elfogadni, hogy már talán nem tudok úgy megfelelni ezután a munkahelyemen, mint eddig. De Isten bátorított:

„Semmiért se

aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt...”

És bátorítottak Igével a testvérek is – szóban, és sokan az imádságaikkal is.

A tüdőembóliából való felépülésem nem volt teljes, mert vérrögök tapadtak le a tüdőerekben, ezek nem oszlottak el, így akadályozzák a vér útját. Vérhígító és speciális gyógyszer szedésével próbálnak az orvosok a terhelhetőségemen javítani.

A munkahelyemen nagyon megértőek, türelmesek, még nem tudtam azóta sem munkába állni. Helyette sok vizsgálatban (röntgen, szívultrahang, PET CT, tüdőtükrözés, szívkatéterezés...) volt részem. Folyamatosan erősödtem, másfél év után már a munkába állást kezdtem intézni, amikor váratlanul agyi bevezést kaptam 2021 júniusában. A váci kórház sürgősségi osztályára mentünk. Egy hét történéseiből csak pillanatnyi emlékeim vannak, pedig időközben átszállítottak a Honvéd Kórházba, ahol megműtötték a koponyámat. Egy hét múlva hazaengedtek, de nagyon távolinak tűnt a felépülésem. További egy hét múlva újra jelentkeztek a tünetek: erős fejfájás, aluszékonyság, gyengeség, szédülés. Újból Honvéd Kórház, újból koponyaműtét. Ekkor, a műtét után, a megfigyelő osztályon voltam a legmélyebben. Itt, amikor teljes kiszolgáltatottságban, magatehetetlenül feküdtem, csak a gondolataimban tudtam Istennel beszélni: „Tudod, Uram, hogy a

Tiéd vagyok, Hozzád akarok tartozni, Hozzád akarok tartozni.”
Könyörögtem:

„Ha Neked kedves, tarts meg, de legyen meg a Te akaratod.”

És meglett. Még valami terve van velem, életben tartott.

A megtérési Igém újabb sorát tapasztalhattam meg: „...és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”

Ezen kívül még sok más Igéből is erőt kaptam, így a Filippi 4,13-ból: „**Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.**” Két hónap telt el a második koponyaműtétem óta, már fokozatosan a közösségbe is elkezdhettem járni. Ez már nagyon hiányzott, mert tudom, érzem és köszönöm is, hogy sokan gondoltak rám, hiányoztam nekik, és hiányoztak ők is nekem. Ebbe a lelki közösségbe tartozom, Isten itt adott szolgálót. Így a betegségben megjárta mélységek után nagyobb szeretettel, együttérzéssel tudok embertársaimra nézni, mert tudom, hogy milyen törekeny tud lenni az ember. Az egészségünk sem a mi kezünkben van. De olyan jó, hogy Jézus Krisztus, Akinek mindenre van hatalma, meg tud őrizni, és nemcsak erre a földi életre, hanem az örök életre is.

Nagyon fontos a naponkénti bibliaolvasás, lehetőleg a Bibliaolvasó Kalauz szerint, mert az fegyelmezettséget és rendszerességet ad. A Covid járvány és a betegségeim miatt csak online istentiszteleten tudtam részt venni, de az egészségem már engedi, hogy személyesen is ott tudjak lenni a templomban. **Az online alkalmak nagyon jók voltak, de ez csak szükségmegoldás volt, mert az Istennel való találkozás, Igéjének hallgatása csak a gyülekezetben való személyes jelenlétünkkel teljes.** Nekem is meghatározó volt újra átélni az istentisztelet áhítatát.

Én is imádkozom a betegséget hordozó gyülekezeti tagjainkért, akik talán még súlyosabb megpróbáltatásban vannak, mint én voltam. Tudom, hogy nagyon nehéz elfogadni a megváltozott egészségi állapotot, de biztos vagyok benne, hogy őket sem hagyja magára az Úr. Kívánom nekik, hogy tapasztalják meg Isten közelségét, és tudjanak kapaszkodni az Örök Élet ígéretébe.

Köszönöm mindenkinek, aki együtt érzett velem, és imádkozott értem, feleségemnek és gyermekeimnek, családtagjaimnak a kitartást a teherhordozásban.

A tüdőembóliából visszamaradt vérrögök még további kezeléseket igényelnek, de Istennek végtelenül hálás vagyok a velem és bennem eddig elvégzett munkájáért. Nem tudom, a továbbiak hogyan alakulnak, de azt viszont tudom, hogy „...**úgy szerette Isten a világot, hogy egy szülőtt Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.**” (Jn 3,16)

Egyetlen biztos pont

„...amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. ...**kérjétek és megkapjátok, hogy örömetök teljes legyen.**” (Jn 16,23-24)

A fenti Igét olvastam egy régi könyvjelzőn. Nagyon megérintett, és többször is elolvastam, megköszöntem az Úrnak. Nem gondoltam, hogy az elkövetkező két hónapban napi vigaszom és bátorítóm lesz ez a néhány drága sor a Bibliából. **Tudtam, Isten szava ez hozzám/hozzánk, hogy megerősítsen egy bizonytalan helyzetben, de később jöttem rá, hogy egyben felkészítés is volt a következő hetek eseményeire.** De korábbiól kell kezdenem...

Férjem 2019 októberében tüdőembóliát kapott. A diagnózissal együtt közölte velem a sürgősségin az orvos, hogy emellett egy rosszindulatú daganatot is találtak a tüdejében. Megfordult velem a világ. De Isten Igéje így szólalt meg akkor a szívemben: „**Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erőt, a szeretet és a józanság lelkét.**” (2Tim 1,7) Nehéz hetek, hónapok következtek. Súlyos betegség, több kórház,

több orvos, hiszen az embóliából való lábadozással egyidőben már annak okát is keresték, és az elváltozást is vizsgálták. **Mindvégig velünk volt az Úr, és Igéjével biztatott naponként:** „Ámde az Úr szemmel tartja az őt félőket, az ő kegyelmében bízókat.” „A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk!” „Meghallgatja az Úr az én könyörgésemet, elfogadja az Úr az én imádságomat.” – csak néhány drága biztatás Tőle a sok közül. Fel sem tudom sorolni itt a sok Igét, de mindet lejegyeztem, és a szívembe zártam. Kaptunk Igét a Bibliát olvasva, imádság közben, vagy csak a napi dolgaink során eszünkbe juttatott egyet-egyet az Úr. De kaptunk a Testvérektől is. SMS-ben, Messenger-üzenetben, írás lapon, postaládánkban talált, gyönyörűen festett kőre írva, a berekfürdői bizonyosságtételeket hallgatva, a gyülekezeti újságot olvasva. Mindet hálásan köszönöm a Testvéreknek, és a sok imádságot is. Meghallgatott imádságok voltak ezek. Mi már türelmetlenül vártuk a műtétet, mivel nagyon telt az idő. Amikor pedig már sor kerülhetett volna rá, az altatóorvos és a sebész nem vállalta azt a férjem nehézlégzése miatt. Újabb vizsgálatok, újabb kórházról kórházra járás, újabb orvosok. Sok idő telt el ismét. Aztán egy kontrollvizsgálat azt mutat-

ta, hogy az elváltozás kisebb lett, és megváltoztatta az alakját. „Lehet kezdeni reménykedni.” – mondta a főorvos asszony. Egy év múlva pedig azt olvashattuk az ambuláns lapon, hogy valószínűleg egy korábbi embólia maradványa lehet az elváltozás. **Mi pedig tudtuk, hogy Istennek semmi sem lehetetlen, és meghallgatja az imádságot!**

Természetesen további ellenőrzések szükségesek, de Isten kegyelmét és csodáját élhetjük meg ebben a nehéz helyzetben. Nem feleslegesen telt az idő, hanem nyilvánvalóvá lett, hogy most nincs szükség a műtetre.

A férjem, ha nem is gyógyult meg egészen, sokat erősödött. Az Úr pedig a Covid-járvány idején is megőrzött, ezért szintén hálásak vagyunk, hiszen az állapota miatt különösen veszélyeztetett.

Most térek vissza a kezdő Igémre a régi könyvjelzőn: „...amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.” Idén, június első napjaiban, imádságban kértük, és úgy éreztük, eljött az ideje, lehetősége annak, hogy a férjem valamilyen könnyített munkakörben, részmunkaidőben még dolgozzon valamennyit a korábbi munkahelyén. Időpontot adott az üzemorvos. Arra a napra azonban már nagyon erős volt a fejfájása, melyet már egy-két hete gyengébben, majd

egyre erősödve érzett. Kell-e egyáltalán most a munkába állásról gondolkodnunk? – tettük fel a kérdést az Úrnak. „...amit csak kértek” – olvastam. Mutasd meg, Uram, mi a helyes most? – kértem, míg a férjem bent volt az orvosnál.

Aznap este már a váci kórház sürgősségi osztályán voltunk, ahol két agyi bevérzést állapítottak meg a CT-n. Oxigén, infúzió, majd négy nap múlva újabb CT-vizsgálat. Átszállították a Honvéd Kórház Idegsebészetre, és mindjárt meg is műtötték. Intenzív osztály, lélegeztetőgép. Nagyon nehéz napok voltak ezek. És nagyon nehéz volt a férjemet ilyen állapotban látni.

Végre hazahozhattuk. Gyenge volt, segítség-re, ápolásra szorult, de nagyon hálás voltam Istennek, hogy megtartotta az életét, és itt-hon lehet ismét. Kicsi javulás történt, de nem tudtunk sokáig örülni, mert egy hét múlva újra rosszabb lett az állapota. Mentő vitte vissza a kórházba, pár óra múlva újabb koponyaműtét következett. Előlről kezdünk mindent – gondoltam, de hála az Úrnak, hamarosan jobban volt, mint a két műtét között.

Most pedig augusztus végén, el tudtunk menni újra az istentiszteletre! Nagy baj volt, nagyon nehéz két hónap volt, nem értünk el a teljes gyógyulásig, félelmetes, de csodálatos utat jártunk meg az Úrral!

A szívem tele van hálával. Újra tapasztaltuk Isten semmihez sem hasonlítható szeretetét, gondoskodását. Olyan erőt, amit csak Tőle kaphattunk, csak az Ő Igéjébe fogódzva tudtuk járni ezt az utat békességgel. Sőt, nem mi jártuk, hanem Ő hordozott.

Féltem? Aggódtam? Sokszor, nagyon. Sikerül a műtét? Megtartja az életét az Úr? Meggyógyul? Felépül? Menynyire? Lesz újabb bevérzés ismét? Sok minden teljesen bizonytalan volt. **Az egyetlen biztos pont az Úr volt és az Ő Igéje. Neki mondtam el, és Nála tettem le minden gondomat. Az Ő szavából éltem, a hozzám**

szóló Igéit ismételtettem magamban egész nap. És mondtam tovább a férjemnek, amikor csak beengedtek hozzá a kórházba.

„Ő ad mindennek életet, lehetetet és mindent.” (ApCsel 17,25) – olvastam és kaptam is az Igét. Ő adta és Ő tudja megtartani is az életet.

„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteiket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,6-7)

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” (Fil 4,13)

És folyamatosan minden nap ott zakatolt bennem az Úr előre adott biztatása, bátorítása: „...amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. ...kérjétek és megkapjátok, hogy örömtök teljes legyen.”

A legkétségbeesettebb éjszakámon azt tapasztaltam, hogy ezek által az Igék által az Úr egészen közel van hozzám, mintha szó szerint a tenyerén hordozna. Nem tudtam, mi fog velünk történni, de csodálatos volt az a békesség, amit akkor a szívembe adott. Azért imádkoztam, hogy a férjem is tudja a jelenlétét megérezni a kórházi ágyon. Hogy ölelje át az Úr Jézus a szeretetével akkor is, ha most ő nem tud Hozzá imádkozni, hiszen Ő hűséges hozzánk, bármilyen állapotban is vagyunk.

„Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak.” (Ézs 41,10)

„Nem engedi, hogy lábad inogjon; nem szunnyad el a te őriződ.” (Zsolt 121,3) – küldte az Igéket később az édesanyám a kórházba a férjemnek, és láttam, hogy valóban erőt ad neki is.

Lassan kezdett erősödni, testileg-lelkileg megviselt állapotából épülni – az Úr kegyelméből.

Tudom, hogy sokan imádságban hordoztak

ebben a nehéz időszakban is minket. Nagyon köszönöm a testvérek, a lelkipásztoraink és a szerető családuink imádságait, a látogatást, a napi telefonokat, az SMS-üzenetet, a törődést, a segítséget, a lelki támaszt, a jó szót. Nagyon sokat jelentett, és sok erőt adott.

„Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van.” (Róm 8,28) – akkor olvastam ezt az Igét, amikor a második műtét is megtörtént. Nem tudom, Uram, hogyan, de akarom hinni, hogy ez is a javunkra van – válaszoltam rá Istennek.

Ha ma valaki megkérdezi, a javunkra volt-e, mit válaszolok? Mélyebb szeretettel szeretethetem az Urat, mert az Ő szeretete olyan csodálatosan áradt ki ránk, és töltötte be a szívünket, amit eddig nem élhettünk át.

Elmondhatjuk Pál apostollal: *„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyok a mi Urunk Jézus Krisztusban.” (Róm 8,38-39)*

A felépülés során is sokat imádkoztunk és sokat beszélgettünk a férjemmel. Sokszor átbeszéltük a történeteket és Isten szeretetét. Beszélt velünk az Úr az életéről és az örök életéről, a Benne való elrejtettségünkről a földi életünkben és azon túl. *„Ne félj, hanem szólj és ne hallgass.” (ApCsel 18,9)* – olvashatjuk az Igében. Mindketten egyetértünk abban, hogy **Isten most megtapasztalt jóságáról, kegyelméről mindenkinek beszélünk kell, akinek csak tehetjük, mert látuk, az életünk gyenge és törékeny, de Isten erős és biztos támaszunk, bármi is az utunk.**

„Szeretem az Urat, mert meghallgatja könyörgésem szavát. Felém fordította fülét, ezért őt hívom segítségül, amíg csak élek.” (Zsolt 116,1-2)

Neuwirthné Ági

Hármas kötelék

Dr. Vasas Attila vagyok, Ajakon egy Szabolcs megyei kis városban nőttem fel. Szüleim görög katolikusok, így én is olyan neveltetést kaptam, jártam hittanórákra, és voltam elsőáldozó is. Nem szeretem a monoton, sablonos dolgokat, így gyerekként még nehezebb volt elfogadni, hogy miért kell templomba járni, ahol mindig ugyanaz hangzik el a misén, és annak viszonylag kis része a bibliamagyarázati rész. Azt is büntetésként éltem meg, hogy gyónás után el kell mondanivalókat vagy hét Miatyánkot és Üdvözlégy Máriát is. Holott az ima lényege egy lehetőség és egy folyamatos párbeszéd kellene, hogy legyen, az Úr és a megváltott gyermeke között, ahogy ezt Cseri Kálmán „Taníts minket imádkozni” című istentiszteletében hallottam. Alapvetően mindig is érdekelt a vallás, csak valószínűleg nem volt megfelelő a környezet, amiben gyakorolhattam volna.

Egyetemi tanulmányaimat Debrecenben végeztem vegyészként, és 2005 áprilisában ezalatt ismerkedtünk meg feleségemmel, Noémivel. 2008-ban a doktori tanulmányaim befejezésével Budapesten kezdtem el dolgozni, ekkor én már Dunakeszin laktam. Amikor Noémi is befejezte az egyetemet, összeházasodtunk, mivel fontosnak tartottuk, hogy így kezdjük el a közös életünket. Noémi református vallású családból származik, így 2011-ben két egyházi szertartásunk is volt, mivel a görög katolikus pap az ökumenikus szertartásba nem egyezett bele. A következő Igét kaptuk útravalóul az Úrtól a református szertartáson: *„Igyekezetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével.” (Ef 4,3)* Ez az Ige akkor még semmit sem jelentett nekünk.

2014-ben született meg első gyermekünk, Emma. 2015-ben Fóton találtuk meg jelenlegi otthonunkat, 2016-ban már ide érkezett Ivett, és 2018-ban pedig Vince. Gyerekeink a Száz Juhocska Református Óvodába

járnak, és így kerültünk kapcsolatba a Fót-Központi Református Egyházközséggel.

Elkezdtünk rendszeresen járni istentiszteletekre. Jó volt látni, hogy egy vallást lehet másképp is gyakorolni, mint amit korábban láttam. **Lehet sokkal nagyobb hangsúlyt fektetni a bibliaértelmezésre, és közvetlenül szólni az Úrhoz, nemcsak egy papon, mint közvetítőn keresztül.** 2019 tavaszán harmadik gyerekünk keresztelői felkészítő alkalmait nagyon vártuk, mivel ez korábban egyik gyerekünkénél sem volt, mert más gyülekezetekben lettek megkeresztelve. Július elején meghatódva álltunk meg az Úr előtt a keresztelő napján, hogy a kisfiunkat az örök élet lehetőségével ajándékozhatjuk meg. Noémivel igyekszünk gyermekeinket keresztyén módon nevelni, és imádságban kérjük, hogy ők is megtapasztalhassák az Úr szeretetét, ahogy mi is megtapasztaljuk nap mint nap, és bízunk benne, hogy egy nap ők is lelki látást fognak nyerni.

A keresztelő után, július vége felé, egy pingponglabda-méretű csomó nőtt az állam alatt, nem fájt, de zavart, jártam orvosról orvosra. Nem találtak semmit, majd végül egy belgyógyász javasolta, hogy el kell távolítani a csomót. Amikor elmentem a sebészhez, akkor ő azt tanácsolta, hogy mielőtt eltávolítanánk, vegyünk egy komolyabb szövetmintát, és küldjük el vizsgálatra. 2019. december 4-én kiderült a szövettanból, hogy **Non-Hodgkin limfómám van, ami a nyirokcsomók rákos megbetegedése.** Amikor aznap hazamentem, és elmondtam Noéminek a vizsgálatok eredményét, a konyhapulton megtaláltuk az előző heti gyerekistentisztelet kifestőjét. Azon a következő Ige állt: **„Vesd az Úrra terhedet, és ő gondot visel rád!” (Zsolt 55,23) Komolyan vetődik ezt a felszólítást, és átadtuk az Úrnak ezt a fájdalmat. Aznap este kezdtünk el Noémivel együtt imádkozni, amit korábban külön-külön tettünk magunkban.** Általában együtt szoktunk istentiszteletre járni, csak ha valamelyik gyerek megbetegedett,

akkor hagyunk ki egy-egy alkalmat. A 2019. december 8-i istentiszteletre mégis elmentem egyedül, annak ellenére, hogy valamelyik gyerek beteg volt. Keresztelővel kezdődött ez az alkalom, és a következő Ige hangzott el: **„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” (Jel 3,20) És én beengedtem... Eldöntöttem, hogy az Úrba helyezem a bizalmamat, és rábízom az életem.**

A december 12-i PET-CT azt mutatta, **hogy a testem több nyirokcsomója is kórosan megnagyobbodott, majd a csontvelőbiopszia 20%-os gerincvelői érintettséget mutatott. Hála az Úrnak, létfontosságú szervemen nem volt áttét.** Mivel szinte az egész testemben volt rákos nyirokcsomó, így mindenképp kemoterápiás kezelés mellett döntött a kezelő orvosom. **Az önsajnálát és az összeomlás helyett kíváncsian vártam, hogy a rákkutatást a beteg oldaláról is megismerjem,** mivel munkahelyemen gyógyszerkutatóként főleg onkológiai témájú projekteken dolgozom.

Egy héten belül meg tudták kezdeni a kezelést, az Úr gondoskodásának hála. **Isten megígérte, hogy gondot visel ránk, és így is történt.** Megtapasztaltuk ezt a kezeléseket alatt is. 2019 decembere és 2020 áprilisa között háromhetente kemoterápiás kezeléseket kaptam, összesen hat alkalommal. Az első négy alkalmával mindig volt segítségem, aki haza tudott vinni, mivel a kezelésekre eléggé kiütöttem. Az Úr úgy intézte, hogy a közben kialakult Covid-járványba csak a hatodik kezelésem esett bele, de azt is sikeresen megkaptam. Hatalmas csodaként éltük meg, amikor februárban megkaptam a Covid elleni védőoltást, mivel ezt sokkal későbbre vártuk. Valamint azt is, hogy nem kaptuk el a betegséget annak ellenére, hogy lányaink szinte végig óvodába jártak. A kezeléseket sokan imádkoztak értem a közösségben, és ahogy megtudtam utólag, több jelenlegi és

volt kollégám is. **Akivel beszéltem, és megkérdezte, hogy mentálisan hogy viselem a betegség terhét, azoknak bizonyosságot tettem, hogy a hit nagyon sokat segít, hogy túl legyek ezen az időszakon.** A kezelések és a közben begyűrűző Covid-járvány alatt tudtam otthonról dolgozni, és a járványhelyzet miatt az óvoda is zárva volt. **Életünk egyik legszebb időszaka volt, együtt lehetett hosszú időn át az egész család.** A kezeléseik közben, februárban volt a házasság hete rendezvénysorozat Fóton, amin személyesen a kezelésem miatt nem tudtunk részt venni, de az előadásokat felvételtől vissza lehetett hallgatni. Egy görög katolikus pap előadása érintett meg leginkább minket, amiben elmondta, hogy a házastársakat ideális esetben háromféle szeretet tartja össze. Ezek a következők: erosz, azaz a testi vonzalom, filia, ami a baráti szeretet és az agapé, vagyis Isten szeretete. **Ekkor lett világos számunkra, hogy a kezelésem által kezdtük el közösen keresni az Urat, és lett teljes a házasságunk az isteni szeretettel, vagyis az agapéval.** Ezáltal választ kaptunk arra, hogy **azért kaptam ezt a betegséget, hogy új életet nyerhessek és meg tapasztaljam Isten gondoskodó szeretetét, és a házasságunkban is megjelenjen a hármasság kötéle.** 2020. májusi PET-CT-eredmény szerint nincsenek rákos sejtek a szervezetemben. Jelenleg kéthavonta járok fenntartó kezelésre és kontrollra. Augusztus 6-án volt a legutóbbi CT, az Úrnak hála, minden eredményem rendben volt. Az utolsó kezelésem augusztus 13-án volt, éppen a kezelés előtti vérvételre vártam reggel, és gondoltam, elolvasom a

Mai Igét. Az volt a címe, hogy „Tolakodj oda, hogy megérinthesd” és a vérfolyásos asszony gyógyulását dolgozta fel. Ez az asszony tizenkét éven át szenvedett egy betegségben, amire az orvostudománynak nem volt gyógymódja, mint ahogy az én betegségem esetén sem beszélhetünk teljes gyógyulásról, mivel megvan az esélye a kiújulásának. Ezért jó volt olvasni: **„Ha valamilyen betegséggel vagy káros szenvedéllyel küzdesz, tolakodj oda, és érintsd meg Jézust! Imádkozz és higgy Igéjében! Légy kitartó!”** Ez megerősített abban, hogy azt az utat, amit Noémivel elkezdtünk, továbbra is folytatnunk kell, és állhatatosan kell imádkoznunk a lelki és testi meggyógyulásomért. Igyekszünk megnyugodni a kapott ígéretekben, hogy Isten gondot visel rólunk, és nem rohanunk más orvosokhoz, alternatív megoldások után.

Ahogy elhangzott az Ige házasságkötésünk kor immár tíz éve, igyekszünk megtartani a lélek egységét a békesség kötélekével, Istent a középpontba állítva. Vele egy szoros egységet alkotva élni. Hálások vagyunk az Úrnak a szép családunkért, jelenlegi életünkért, mert tudjuk, hogy számára nincs lehetetlen, és ez rengeteg erőt ad nekünk.

Az Úrban bízni

Két és fél éve, mikor megtudtam, hogy jobb szemem világának 80%-át elveszítettem, leforrázva éreztem magam, de hamarosan a **hitem megerősödött, és nem félelemmel, hanem Istenbe vetett teljes bizalommal álltam a betegségem elé.** Isten akaratát elfogadva, magamat annak alárendelve, alázattal álltam a jövőm elé.

Diagnózisom: időskori vakulás, amely egy gyógyíthatatlan és visszafordíthatatlan betegség, azonban ajánlottak egy kísérleti fázisban levő, nagyon drága kezelést, melyet nem tudtam volna megfizetni. Erre a terápiára viszont engem választottak ki, így nem kellett fizetnem érte. Ekkor már éreztem, hogy az Úr irányítja gyógyulásom, és az Ő kezében van minden napom, a jövőm alakulása.

Egyre elszántabban imádkoztam Hozzá, és tettem le napról napra kezébe az életem és gyógyulásom. **Megért bennem az, hogy ki tudtam mondani tiszta szívből, hogy „Legyen meg az Úr akarata!”**

Isten megtanította, hogy hálás tudjak lenni a természetesnek hitt dolgokért – például a színek észrevétele és varázsa, és, hogy milyen csodálatosan színes a világ –, az elfogadást is, és azt, hogy ha nem is látok, de Ő akkor is velem van. Örültem annak, hogy ha az egyik munkámat el is kell veszítenem, mégis marad egy másik, amelyet látásom nélkül is végezhetem Isten kegyelmével. **Betegségem alatt megtanított bízni, hálásnak lenni, elfogadni.**

Visszatérő Igém: „*De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.*” (Ézs 40,31)

Annak ellenére, hogy a kezelések nem hozták a várt eredményt, az Úr mégis gyógyított. A kezelésektől kialakult hegesedés miatt két műtétre volt szükség, melynek eredményeként 5 %-os javulást értek el, és a további látásromlás megállt.

Csodálatos volt felismerni magamban azt az érzést, hogy bármi is történjék velem, bízom az Úrban és az Ő döntésében.

„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (Jn 8,12)

Betegségem alatt mélyült el igazán Isten-nel a kapcsolatom. Ekkor tanultam meg, mit jelent átadni az életem, és az Úrban bízni.

Közben számtalan ajándékkal áldott meg az Úr. Többek között: fiam esküvője, várhatóan augusztusban nagymamai örömkök elé nézek, lányom sikeres iskolaváltása, a pandémia alatt megóvott a betegségtől engem és az egész családomat.

Megtanultam a sötétben járni, és enyém lett a világosság...

Teichtinger Zsuzsa

Teljes bizodalom...

*Uram, Tebenned bízom! Így szóltam egy napon,
Mikor nem volt segítség, sem földi támaszom
s a szörnyű vészes árnyak
sötétben úgy leszálltak!*

*Az éjben oly nyugodtan világolt rám a Hold,
s minden csillag-sugárból a menny reménye szólt:*

*„Ne félj, ne félj, az Isten hamar felelni fog,
kegyelme véd, megőriz, eloszlik bánatod,
félelmeid, sírásod öröme váltja mind!”*

*E szó igaz: az Úrnak irgalma rám tekint,
az árnyak szétoszlottak, Ő tart, vezet tovább,
kézfogva visz magával örök hazámba át!*

*Sóhaj helyett szól boldog éneke,
kristály-harang zeng én nekem,
végtelen...*

örömHiRlap

hogyan mi is az a konfirmáció. És láss csodát, idén már második gyermekem tett vallást hitéről a gyülekezet előtt. Úgy szeretem Istent, hogy ilyen nagy dolgokat visz véghez azokon, akik bár nem is hisznek még úgy benne, azt sem tudják, mit beszélnek, amikor kötelezően el kell mondaniuk egy betanult szöveget, mert ez van a szertartásban, de Ő betartatja velünk az ígéreteinket. Itt megjegyzém, hogy olyan jó, hogy a mi gyülekezetünkben nem úgy állnak ki a keresztelő családok, hogy azt sem tudják, hogy mire mondanak igent, mert nagyon jó felkészítőt tart Sebestyén Julianna lelkészasszonyunk.

„Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt.” (Mt 10,32)

Én tudatlanul vallást tettem Róla, és akkora kincset adott nekem, amit soha senkitől nem kaphatok, csak Jézus Krisztustól: az örök élet ajándékát. *Decsi Ágnes*

Az Úr terve

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr –: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” (Jer 29,11)

„Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az ÚR. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.” (Ézs 55,8-9)

Az én küzdelmem – amiről ez a bizonyágtétel szól – idén márciusban kezdődött el. Egyszerre vesztettem el majdnem mindent: marketinges munkámat, szerelmet. **Ott álltam üresen, és nem értettem, miért történik mindez egyszerre, miért fordította feje tetejére az életemet az Úr.** Akkor azt gondoltam, hogy ez megint egy próbatétel: mennyire bízom Istenben, mennyire hagyatkozom Rá (volt már pár munkahely elvesztés az életemben). Tudtam, hogy Isten úgyszólamint segít: talállok munkát, és a kezdődő kapcsolatomat is helyrehozza majd, újra megtaláljuk egymást. A jeremiási Igét ekkor kaptam, és tényleg azt gondoltam, hogy ez úgy lesz, ahogy azt én elgondoltam, megerősítést láttam az elképzeléseimnek. Nem sejtettem akkor, hogy ez a próbatétel mennyire más lesz, mint a többi, és küzdelmes 5 hónap vár rám, sok belső harccal.

Elkezdtem a munkakeresést, jöttek is szépen az érdeklődések, interjúk sorra, többkörös kiválasztás, mindig bejutottam az utolsó körökbe, sok pozitív visszajelzést kaptam. De valahogy a végén mégsem engem választottak, nem én lettem a nyerő.

Májusban kaptam egy telefonhívást: Szentendrén – ahol hittant tanítottam heti 3 órában – tudnék-e félállású lenni (heti 12 óra), és Fótról is jött a megkeresés, hogy itt is szükség lenne rám, szintén félállásban. Adott volt, hogy akkor legyenek teljes állású hittanoktató, de voltak fenntartásaim:

A bájoság receptje

Egy kedves hívó öregasszonytól megkérdezték, hogyan őrizte meg üdeségét, mit használt, hogy ilyen bájos maradt.

- Ajkaimra egész életemben igazságot,
 - hangomra imádságot,
 - szemeimre könnyörületet,
 - kezeimre jótékonytságot,
 - alakomra egyenességet,
 - szívemre pedig mennyei szeretetet használtam
- felelte mosolyogva.*

- Megélhetés: egy hittanoktatói fizetésből nem tudok megélni, kb. harmadát keresném, egyedül élek. Hogy tartsam így fenn magam, matek nem jön ki (több a kiadás, mint a bevétel)?
- Marketing: nekem ez a szakmám, nagyon szeretem, nemcsak ebből élek, hanem tényleg szenvedéllyel csinálom. Nem akarom ezt most még otthagyni, majd 3-4 év múlva, majd akkor váltok szakmát, nem most.
- Egyedüllét: eddig volt munkahelyem, ahová heti 2-3-szor bejártam, felnőttek társaságában voltam. Ha ezt elvállalom, akkor mi lesz, hazajövök az egyedüllétbe, nem lesz se egy telefon, se egy online meeting. Mit fogok csinálni? Hogy bírom ki, hogy nem szól hozzám senki?

Egyik este a Csendes Percekben olvastam egy történetet, ami nagyon hasonlított az enyémmre:

egy részmunkaidős lekipásztornak

lehetősége nyílt, hogy teljes állású lekipásztor legyen, de anyagilag nem járt volna jól, nem tudott volna megélni belőle családjával, de

Isten erre a pályára állította, és ő sohasem bánta meg, Isten

kipótolta a szükségleteiket. Ekkor már elkezdett bennem dolgozni, hogy mi van akkor, ha Istennek is ez a terve velem, de elhessegettem a gondolatot...

Közben nagyon sok biztató Igét kaptam napi csendességekben a Bibliát olvasva, könyveken keresztül is: „Bízzál Istenben!”, „Betölti a szükségleteidet.”, de még mindig úgy gondoltam, hogy a szakmámat nem ereszttem el. Jött egy 20 órás munkalehetőség, aminek nagyon megörültem, hiszen akkor tudnék tanítani mellette, megmarad a munkám és a tanítás is, azt hittem ez a megoldás, amit

Isten tartogat nekem. Jól is mentek az interjúk, 3 kör volt, itt is utolsó körös voltam, szimpatikusak voltak, tényleg azt hittem, hogy ez az állás csak rám várt. Nem így lett, nem engem választottak. **Nagyon csalódott és elkeseredett lettem, nem értettem miért történt ez, nem értettem, hogy Isten miért ad lehetőséget, és utána miért veszi el.** Egyáltalán hogy tehet Ő ilyet? Milyen Isten Ő? Vajon tényleg szeret engem? És Ő ezt nevezi szeretetnek? – ezek a kérdések voltak bennem. Haragudni nem haragudtam rá, mert annál jobban szeretem Őt, de dühös voltam. És ezt **a dühömet kiadtam egy imádságban.**

Az imádkozás nagyon sokat segített, segít: elmondhatjuk neki fájdalmunkat, örömlünket és minden olyat, ami belülről jön. Ő nem ítél el minket, hiszen **Ő nagyon jól tudja, mi**

van bennünk, jobban ismer minket, mint mi

saját magunkat. Az imádkozás során

megnyugszunk, békességünk lesz,

szoros kapcsolat alakul ki Isten és

köztünk. Velem is ez történt, de a félel-

meim, aggodalmaim még mindig ott voltak,

nem tudtam elképzelni, hogy otthagyjam a szakmám. Ezt Isten mind

jól tudta, hiszen elmondtam neki, és ahogy telt az idő, szép lassan ezeket a félelmeket, aggodalmakat elűzte. Hogy hogyan? Igéjével, prédikációk üzeneteivel, könyvekkel, amiket olvastam.

Egy történettel, ami meghatározóvá vált ebben az időszakban: Egy anya készült kislánya születésnapjára, meglepetéseket tervezett neki sok programmal, így már jó korán felébresztette őt, de a kislány nem akart felkelni, tiltakozott ellene, ő még aludni akar, hiszen születésnapja van. Pedig ha tudta volna mi vár rá, akkor biztos kipattan az ágyból,

de mivel ezt nem tette meg, ezért nem kapta meg az ajándékokat. És hányszor vagyunk mi is így? **Tiltakozunk Isten akarata ellen, nem engedelmeskedünk, mert akkor ki-mozdulnánk a komfortzónánkból, így viszont lemaradunk az Ő áldásairól.** És akkor rájöttem, hogy ez a kislány én vagyok...

Mikor választ kellett adnom hittanoktatással kapcsolatban, akkor már nem volt kérdés számomra, hogy elvállalom, és teljes állásban hittant tanítok (megkaptam Igében is, hogy szenteljem oda magamat).

Hálás vagyok Istennek ezért az 5 hónapért, mert megint mélyítette a kapcsolatomat Vele, kipróbálta a hitemet, soha nem hagyott el, akkor sem, mikor én dühös voltam Rá, vagy amikor azt éreztem, hogy nem tudok Vele beszélni. Ott volt végig ebben a küzdelemben, mindig tudta, mire van szükségem, igazi barátként állt mellettem.

Soha nem volt még ilyen az életemben, hogy ennyire nehezen hozzak meg egy döntést, sokszor voltam homályban, nem láttam az utat, kétségek, félelmek között vergődtem. Isten azonban lépésről lépésre vezetett, és oszlatta el a ködöt. Még mindig kérdés a megélhetésem, de tudom, hogy Ő ki fogja pótolni, és mindent megad nekem, amire szükségem van. Hazudnék, ha azt mondanám, nincs bennem félsz, de itt van velem Isten, és ezért teljes békességem van.

Ami miatt a második Igét is odaírtam a bizonyosságtételelem kezdéseként, az azért van, mert ez most nagyon igaz volt, hogy az én gondolataim nem az Ő gondolatai voltak, és hogy **Ő tudja a tervét velünk: mi csak egy lépést látunk előre, de Ő tudja az egész utunkat, lépésről lépésre vezet minket a cél felé.** Hagyjuk, hogy a lépéseket Ő mutassa meg, ne mi akarjunk lépni a mi eszünk, elgondolásunk alapján, engedjük át Neki a teljes irányítást. Ha valamit nem értünk, ne azt kérdezzük, hogy miért van ez, hanem azt, hogy mi célból, mire akarsz tanítani engem Uram.

Hogy mit tanultam én mindebből? Több dol-

got is, de a legfontosabb talán az, hogy ne a körülményeinkre figyeljünk, ne ez határozzon meg minket, hanem próbáljuk meg Isten szemszögéből nézni azokat, Isten szemén keresztül látni, és akkor rájövünk, hogy a körülményeink által is tud minket Isten formálni.

Mezősi Rita

Erőm felett...

Ma... Illést látom a pusztában...

Úzött-fáradtan, egyedül.

A történelem idő-fala

Közöttünk nesztelen ledül,

És odaülök én is mellé

Töprenkedőn és csendesen:

– Előttem is... egy... puszta van...

– Mondom, vagy tán csak sejtelem,

Hogy így látom az életem.

– Nem lehetne másfelé menni?

Mert ez az út roppant nehéz...

(Illés elé egy tál pogácsát

Helyezett az angyali kéz.)

... Égi manna... égi pogácsa...

– Kábultan nyúlok, és eszem.

Aztán fáradt, nehéz alvásra

Csukódik le a két szemem.

A puszta zúg rejtelmesen...

De Illést felkelti az angyal,

S én is felébredek vele;

Még vaksötét van, éj közepén,

A puszta árnyakkal tele...

– Egyél! – hangzik a biztatás, –

Erőd felett való utad van!

Habozás nélkül eszem én is,

Míg visszhangot ver szívemben halkan:

Erőd... felett... való... utad... van...

– Erőm felett... való utam... van...!

De... – Illés lelkével... megyek!

Átlábolok vele a pusztán,

És... ha nagyon fáradt leszek,

Előttem lesz az Isten-adta,

Lélek-edző, égi pogácsa!

Az én erőmből sok nem futja,

De az övének nincsen gátja!

Erőm felett... való utam... van...

De ő – erőm felett – megáldja!

„Hajnalcsillag vagy az éjszakában”

Az elmúlt években több mint sokszor éreztem egyedül magam. Hiába voltak barátok, emberek körülöttem, nem tudták betölteni az űrt. Nem mindig azt kaptam vissza, amit vártam, vagy szerettem volna, sokszor megbántva éreztem magam, csalódtam. Hiába kaptam meg az alábbi Igét már nagyon régen, újra és újra meg kellett tapasztalnom ezt. *„Jobb az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni.” (Zsolt 118,8)*

Ne embereknek akarjak megfelelni.

Az utóbbi 10 év úgy elröppent, mint egy pillanat. Sok munka, mókuserék. Hiányzott valami vagy valaki. Sokszor feltettem magamnak a kérdést, mi értelme van ennek az egésznek, ennyit dolgozni, mindenem megvan, és mégsem tesz boldoggá. Nem kellet senkinek, nem kaptam társat, csak azok érdeklődnek, akiknek nem kéne...

Az imaéletem minimálisra csökkent, kispadra ültettem Jézust. Döntéseimet egyedül hoztam. Ilyen állapotban érkezett meg a járvány az életembe.

Évekkel ezelőtt kaptam ezt az Igét, mely a telefonom háttérképe is, mivel ez a munkaeszközöm is, amit akárhányszor megfogok, és telefonálnom kell, vagy bármi miatt odanézek, ezt az üzenetet látom, emlékeztet: *„Ne félj, csak higgy!” (Mk 5,36)*

Mégis, amikor jött a járvány, a vírus, előjött bennem a félelem...

De Isten mindig időben érkezik! Hogy hogyan, az előttünk rejtve van. Nem úgy, ahogy én gondoltam. Most elhozta ezt a csendességet. Mintha csendesheteken lettem volna. Utánam nyúlt, és a kezdeti pánikreakcióm, hogy erre a járványra reagáltam, elvette tőlem.

Kaptam helyette békességet, szólított és vonzott magához. Annyi ajándékot kaptam, annyi drága Igét.

Az egyedüllétet megtöltötte szeretete és

gondoskodása.

Annyit főztem, mint amennyit az elmúlt 10 évben soha. Annyit aludtam és pihentem, amire szüksége volt a szervezetemnek, éjszákanként egyhuzamban 9-10 órát. Közben folyamatosan dolgoztam otthonról, és az Úr megáldotta a munkámat is. Nem szűkölködöm. Egy percre sem aggódtam. Hagytam, hogy úgy legyen, ahogy Ő akarja.

Rendezhettem kapcsolataimat. Átgondolhattam az értékeket az életemben. Mi a szenny, és mi a valódi érték. Letisztult minden.

Folyamatosan küldte az angyalain keresztül az énekeket, az áhítatokat, a megerősítő gondolatokat, üzeneteket. Hálás vagyok azokért, akikkel megajándékozott.

A legfontosabb pedig, hogy **kaptam időt, hogy Vele legyek, hogy átitasson Igéjével, mint egy itatóspapírt.**

Annyira szeret, hogy a könnyeim hullottak, hogy ezt meg sem érdemlem. Csodálatos, ahogy munkálkodott és munkálkodik bennem. Leborultam, imádkoztam, csatlakoztam egy imalánchoz is.

„Szüntelenül imádkozzatok...” (1Thessz 5,17)

Ez ugye nálam nagyon betalált, mert már tényleg nem beszélgettem Vele az utóbbi időben. Ezt az Igét már korábban is megkaptam a berekfürdői csendeshétén. Most újra.

„De Uram, hogy kell szüntelenül imádkozni?” – tettem fel a kérdést. Erre is megkaptam a választ. **Nem csak akkor, amikor baj van, amikor jön valami szörnyű dolog vagy egy betegség. Szüntelen kell hálát adni, és tartani a kapcsolatot Vele, mindenkor, mindenben.** Akkor is, amikor sínen van az életem. Akkor is, ha örööm van. Akkor is, ha csupa jó dolog ér! Ne legyek olyan, mint az a 9 leprás, akik nem mentek vissza megköszönni az életüket.

Megkaptam azt is, hogy imádságaim ne legyenek hidegek, felületesek, legyenek egyszerűek, nem alakoskodók, őszinték, hiszen mindent lát rólam, mindent ismer, minden titkomat, szívem minden kívánságát, bánatát

látja.

Megtanított arra is, hogy az ígéreteit, azokat az Igét, melyet a szívemre helyezett, mondjam el az imádságaimban, emlékeztessem Őt rá, magamat is megerősítve ezzel. *„Emlékezz szolgáltnak tett ígéretedre, amelyhez nekem reménységet adtál.” (Zsolt 119,49)*

Amit még az imádkozások alatt megtapasztaltam, hogy olyan embereket hozott eléem, akikért imádkozni indított, akikre nem is gondoltam, nem is tartom velük a kapcsolatot egyébként, és mégis a Lelke jött, és kérte, eléem hozta, gondolataimba helyezte, hiszen Ő jobban tudja, kinek mire van szüksége. Csodálatos ezt átélni.

Imádkozni az ellenségeimért. Ő képessé tud tenni erre is. Magamtól nem megy.

Sok minden előjött ebben a csendességben. Előjött, hogy vajon tényleg egyedül kell-e leélnem az életem. Társ nélkül? Gyermekek nélkül? Ez idáig nem hiányzott, elfogadtam. De most forgott bennem ez a kérdés. „Mi a nekem szánt út, Uram? Mit tervezel velem? Jó helyen vagyok?” – kérdeztem. Erre kaptam egy olyan Igét, melyet számtalanszor

hallottam már, de soha nem jelentett nekem úgy „semmit”, nem hatolt a szívembe. Visszont most a lelkembe nyilallt! Ez volt talán az egyik legnagyobb útmutatás az egész járvány alatt.

„Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága.” (Zsolt 119,105)

Az Igéjén keresztül fog lépésről lépésre vezetni. Valóban megtapasztalom, hogy milyen élő kapcsolattal ajándékozott meg újra. Ezzel együtt azt is megkaptam, hogy hosszasan szemléljem az Igéjét.

„És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem. És megtaláltok engem, azt mondja az Úr, és visszahozlak a fogságból...” (Jer 29,13-14)

Az ima után alig vártam, várom, hogy elolvassam a válaszát kérdéseimre, üzenetét, útmutatását, tanítását, mit akar mondani a számomra.

Egy ilyen alkalommal a halállal kapcsolatban kérdeztem Őt imádságban. Hogy mit fogok érezni, mi lesz az utolsó órában, hogy emel át az örökkévalóságba, szóval úgy az egész dolog foglalkoztatott. *A Harmatgyöngyök és aranysugarak* című áhítatos könyv-

ben (Spurgeon) – mert ezt is megkaptam, hogy ott olvassam az esti áhitatot –, azonnal megjött a válasz.

„Hogy halála által megsemmisítse azt, aki nek hatalma van a halálon.” (Zsid 2,14)

Ezeket a gondolatokat olvastam többek között: „Ne féljek a haláltól, az Úrban meghalni öröm. ... Kérjek a Szentlélek Istentől kegyelmet, egészséges ismeretet, és hogy Megmentőm halálába helyezett erős hit által erősítsen meg engem e félelmes órák idejére... Ne gondoljam, hogy hosszú időszak van a halál pillanata és az örök dicsőség között, amint becsukódnak a szemek ezen a földön, felnyílnak a mennyben. ... Nos, Isten gyermeke, miért kell ezután félned a haláltól, hiszen látod, hogy Urad és Megváltód halála által megtörtetett a halál átka és fullánkja?”

Libabőrös lettem, hogy ennyire ott van mellettem az Úr, és azonnal válaszol. Nagyon megköszöntem a közelségét!

Nagyon nagy hatással volt rám ebben a vész helyzetben a Passió című film, Mel Gibson rendezésével.

Sok keresztény filmet néztem ez alatt a vész helyzet alatt, de ami nagyon nagy hatással volt rám, az ez volt, melyet eddig még nem tudtam soha végignézni. Most jött el az ideje. Mindennek rendelt ideje van. Nagyon felkavart. Nagyon felnyitotta a szemeimet. Mennyit szenvedett Jézus értem is. Hogy el ne vesszek. Hogy mennyire szeret az Atyám, hogy egyszülött Fiát adta értem, hogy el ne vesszek, hanem örök életem legyen. *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)*

Utánaolvastam ennek a filmnek, és rátaláltam a főszereplőt játszó színész számos interjújára, bizonyosságtételeire. Ebből is épültem.

Rengeteg drága Igét helyezett a szívemre az Úr. Feladatot is kaptam ezzel kapcsolatban, ezeket a drága Igéket meg kell tanulnom, a szívembe kell vésnem.

Csodálatos átélni, hogy VAN, AKI ennyire

szeret engem! Nincs is másra szükségem, csak RÁ! KÖSZÖNÖM, URAM!

Imádságok előtt dalokat, énekeket hallgatok, ráhangolódva a csendességre (a közös éneklés nagyon hiányzott, hiányzik). Egy ilyen alkalommal találtam rá arra az énekre, melyet két fiatal srác gitár kísérettel énekel, és a szövege több mint kedves szívemnek. Ez lett az én „karanténdalom”:

„Te vagy Az, akiből Élet árad,
Te vagy csak Igaz Szó a számban,
szívem Kincse, Lélegzetem, Mindenem.
Te vagy AZ, akire mindig vártam,
Hajnalcsillag vagy az éjszakában,
Olyan egyedül érzem magam Nélküled.

De te velem vagy Jézus minden nap,
Te vagy a Fény, ha éjjel van,
Te vagy a Tűz a szívemben, ami ég.
Jézus Te vagy az életemben csak,
Igaz Barát, ki el nem hagy.
Minden óra, minden nap a Tiéd.

Erős Szikla vagy Te, amire állok.
Te vagy Az, aki a boldogságot
elhoztad az égből az én szívembe.
Én nem ismerlek, de Te ismertél,
Életedet adtad, úgy szerettél,
hogyan köszönjem meg Néked az egész életem?

De te velem vagy Jézus minden nap,
Te vagy a Fény, ha éjjel van,
Te vagy a Tűz a szívemben, ami ég.
Jézus Te vagy az életemben csak,
Igaz Barát, ki el nem hagy.
Minden óra, minden nap a Tiéd.”

„Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.” (Jn 8,31-32)

Ámen

Szjónáki Barbara

Virginia otthonra talál

Tavaly ősszel egy budapesti intéznivalóm alkalmával akadt utamba egy keresztény könyvesbolt, ahonnan Patricia St. John: Virginia otthonra talál című gyerekkönyvvvel a táskámban távoztam. Belelapozva láttam, hogy örökbefogadással kapcsolatos a témája. Örültem az új szerzeménynek, gondoltam, ha most 4 évesen még nem is, de a későbbiekben felolvassám kislányunknak, Grétának. Teltek-múltak a hónapok. Egy kora tavaszi napon került újra ez a kedves könyvecske a kezembe, amikor leemeltem a gyerekzsoba polcáról, hogy letörölgessem róla a porcicákat. A könyvet és a porrongyot is letettem. Zokogni kezdtem a meghatódottságtól. De ne fussunk ennyire előre az időben!

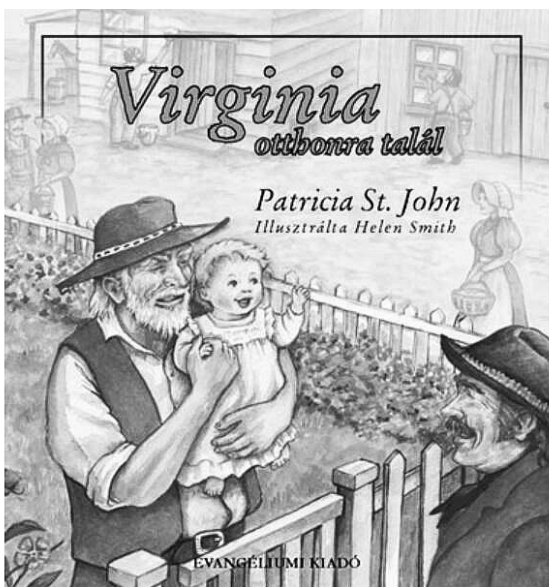
Mesélek:

Értelmet nyert így utólag a február 23-i Mai Ige üzenete is:

„Gyermekeért imádkozol?” – címmel. Ugyanis nem imádkoztam gyermekért. Elfelejtettem. Nem is értettem, ez most hogyan vonatkozhatna rám/ránk, próbáltam értelmet, aktualitást találni az üzenetben, így elhatároztam, hogy a felszólításnak engedve tényleg gyermekért fogok imádkozni: első körben megköszöntem Zsófikát, akinek a születése akkor friss élmény volt. Hála volt a szívemben az Úr felé, amiért kigyógyított az irigység bűnéből, és tudtam őszintén másokkal együtt örülni, hogy vannak családok, ahol a sokadik gyermek is megszülethet. (Első gyermekünk, Gréta, 12 évnyi küzdelem és

várákozás után érkezett hozzánk újszülöttként a Gólyahír Egyesület által.) Majd emlékszem, sokat mondott az Ige: „Gyönyörködj az Úrban!” (De hiszen most épp ezt teszem!) „Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik”. (Zsolt 37,4-5)

Nekünk Gréta érkezése a családukba (Bizonyágtétel a berekfürdői héten 2017. november 1. – www.fotiref.hu) akkora nagy isteni megtapasztalás volt, hogy ezek után eszembe se jutott az utóbbi évek alatt, hogy a

kistestvérkérdést napi szinten forrón tartsam imádságban. Én egyszerűen csak az Úrra bíztam. (Azzal, hogy beálltunk a várákózók sorába.) Még az Úrnak kellett figyelmeztetnie a végén, hogy nem imádkozom érte! Így még aznap megköszöntem imádságban, hogy Rá bízhatam már régebben ezt az ügyet, és, hogy nekem/nekünk csak az,

és úgy lesz a jó, amikor, és ahogyan Ő akarja: akár lesz valaha is újabb örökbefogadásunk, akár nem.

Szinte hihetetlen, de 10 nappal ez után az imádságom után március 2-án hívtak minket a Tegyesz-től azzal, hogy Borsod megyében nevelkedik nevelőszülőknél egy majdnem két éves kislány, aki miatt ránk gondoltak. Vállalnánk, hogy mi legyünk a szülei? Odáig eljutottunk, hogy betekintettünk az irataiba a hivatalban, és láttunk róla fotót. (Tündéri. Kb. Gréta kicsiben.) Ezután következett volna, hogy élőben is találkozzunk vele, és igent vagy nemet mondunk a további barátkozás-

ra. Erre sajnos már nem kerülhetett sor, mert március 8-án leállították az örökbefogadásokat. Országosan. Az aznapi üzenet a Mai Igéből így szólt: „Tied – ha megküszdes érte!” A másnapi üzenet lényege pedig az volt, hogy életed válaszüthöz érkezett. Előre mész vagy visszafordulsz, de tudd, hogy Isten azt szeretné, hogy előre menj! Már ekkor biztossá vált a szívünkben az elhatározás: barátkozunk!

Pár nap múlva nekiálltam a gyerekszobában selejtezni, nagytakarítani, hogy addig is hasznosan teljen az idő, amíg a Covid miatt várunk kell a személyes találkozásra. A könyv, amit letörölgettem egy örökbefogadás történetéről szól: Patricia St. John - Virginia otthonra talál. Úgy, de úgy elbőgtem magam! Virginia! Virgike! Hát pontosan így hívják a mi kis virágszálunkat is!

Nem is volt rossz, hogy várakozni kellett a korlátozások miatt. Így volt rá idő, hogy Grétát készítgessük élete nagy változására: egykéből nagytestvérré válik. „Ha majd egyszer lesz egy kistestvéred...” – nagyjából minden második mondatunk így kezdődött. Idővel átlátott a szítán: „Tényleg lesz kistestvérem?” – kérdezte.

Esténként próbáltam interneten szállást keresgélni. Nagyjából kilenc napra a kicsi közelébe kellett költöznünk az ún. „intenzív barátkozás” idejére. Napközben velünk volt. Este vittük a nevelőszülőkhöz vissza. Csak-hogy az alkalmas szálláshelyeken minden hétvége foglalt volt! Nekünk meg két hétvége és a közbeeső öt nap kellett. Hetekig néztem egyre elkeseredettebben a lehetőségeket. Aztán feladtam, és imádságban Istenre bíztam ezt is. Milyen jól tettem!

Az Úr eszembe juttatta egy régi, kedves ifis ismerősömet, aki Miskolcon hitoktató. A mi Urunk Timáné Jucika által nagy szeretettel, minden hiányunkat kipótolván, és még azon felül is gondoskodott! A Nyilas Misi házát ajánlották Juciék. Ez a Miskolc belvárosi református gyülekezet vendégháza. A gyülekezeti házban kaptunk egy apartmant. Volt

benne konyha, így tudtam főzni is. A gyülekezeti konyhából tudtam ráadásként ezt-azt áthozni, ami itt éppen nem volt. Kádas (!) fürdőszoba. A gyerekek miatt ennek is nagyon örültem. És nem egy, hanem két hálószoba! Mindez jutányos áron az általam nézett netes árakhoz képest. Egy emelettel feljebb a hatalmas baba-mama szobájuk minket várt tele játékokkal. Így azt se kellett vigyek! Elsírtam magam, mikor megláttam, Isten milyen gondoskodó! Az örökbefogadás miatt akkor is mehettünk volna, amíg még tartottak a korlátozások.

Végül még rám kellett várni, és többször halasztottuk az utazás időpontját is. (Internetes foglalás esetén ez kemény, több tízezres kötbér lett volna.) Mire feloldották a korlátozásokat, és lehetett volna utazni, én nagyon lebetegedtem a gerincemmel. Hetekig tartott, mire felépültem. Férjem, Feri, közben heti kétszer látogatta Virgikét. Elvitte Grétát is, így nem lehettem ott, amikor a gyerekeink először találkoztak. Nehéz volt itthon lábadoznom mindeközben. Nem értettük, miért pont most betegedtem le, de mostanára már ez is világos: nem szereti az idegen bácsikat. Ennek ellenére Ferit rögtön megkedvelte. Engedte, hogy pelenkázza, ölbé vegye. Vitte autóval játszótérre, vagy sétálni a faluban. Amikor engem is megismert, onnantól kezdve csak én kellettem neki. Feri nem pelusozhatja, nem fürdetheti. Elhozni a nevelőszülőktől viszont csak úgy lehet, ha mindkét szülő megkedveli. Ha ott lettem volna az elején, akkor bajban lettünk volna. **Ezekben a nehézségekben is az Úr munkáját, akaratát látjuk**, és így utólag nagyon örülök neki, hogy engem a betegség által megakadályozott abban, hogy a barátkozás első pár alkalmán ott lehessenek. Nézegetve a hivatalos iratait arra is rá kellett, hogy döbbenjek, hogy ő pontosan azon a héten született meg két éve májusban, amikor haldokló apukámtól kellett végső búcsút vennem elrohanva a női óráról.

Július elején érkeztünk haza – immáron

négyesben. Most még nehéz, mert nagyon szerették, elkényeztették Virgikét a nevelőszülei – jobban, mint a saját kislányukat –, de bizakodunk benne, hogy idővel rendeződnek soraink.

Végezetül még egy igei idézettel és egy további gondolattal zárom soraimat, amelyekre jó volt rácsodálkozni, illetve megszívlelni azokat: „...leányaidat ölben hozzák. Ha majd látod, öröme derülsz, repesve tágul a szíved... Az Úr lesz örök világosságod, letelnek gyászod napjai.” (Ézsaiás 60,4-5,20)

„Ha Isten csupán tökéletes szülőknek adna gyermeket, akkor az emberiség már rég kihalt volna” (Mai Ige)

Paizsné D. Krisztina

Isteni lehetőségek

Ha valaki igazán hiszi, hogy Isten ereje őt megőrizheti és győzelemre vezetheti, az valóban átéli, hogy

**– életét az Isten ígéreteire építheti,
– naponta minden gondját az Úrra vetheti és mély békesség tölti majd be;**

– gondolatait és elképzeléseit megtisztíthatja az Ige által,

– mindenben felismerheti Isten akaratát és örömmel vállalhatja azt,

– minden keserűséget, haragot és gonoszsgot valóban levetkőzhet (Ef 4,30-32);

– ha nem a maga erejére támaszkodik, Isten mindenféle ereje megerősíti;

– elerőtlenedik a bűn teste és a Szentlélek betölti őt;

– naponta Istennel jár.

Mindez kizár minden elbizakodást, alázatossá tesz, hiszen mindez csak úgy valósul meg, ha Krisztusban maradunk.

Idén is a Csillagponton...

Már 10. alkalommal került megrendezésre a Református fiatalok nyári fesztiválja Debrecenben, a Csillagpont. Ez most nem csak a kerek évforduló miatt számít ennyire jó hírnek, hanem azért is, mert sokáig kérdéses volt a rendezvény megléte az utóbbi idők vírusos helyzete miatt. **De Isten kegyelméből ezen a nyáron végül ismét találkozhattunk egymással,** persze némi kézfertőtlenítő társaságában.

Az idei fesztivál témája a szabadság volt, ami egyrészt utal arra, hogy végre kiszabadulhattunk a karanténból, másrészt pedig egy sokkal mélyebb mondanivalóra, amit a délelőtti áhítatokon Thoma László lelképásztor előadásában hallgathattunk meg. Ez többek között magába foglalta azt, hogy napjainkban mennyire nagy hatással van ránk akár mások véleménye, az adott kultúra, amiben élünk, vagy akár az a felfogás, hogy **azt hisszük, hogy az Istentől kapott keretek azért vannak körülöttünk, hogy azok elvegyék a mi szabadságunkat (holott ezek valójában a szakadéktól megvédő korlátok).** Így rengetegen vagyunk olyanok, akik végül valamilyen alternatív szabadságot hozunk létre magunknak: legyen szó a közössé-

gi médiába feltöltött, mindig a legjobbbat mutató képekről, az izolált vallásosságra menekülésről, vagy az érzéketlen beletörődésről, hogy nekünk már úgyis mindegy, hogy mi fog velünk történni, jöhet bármi.

De szerencsére **Jézus** nem hagyta annyiban a dolgot, hiszen **szabadításának hála megélhetjük azt az igazi szabadságot, ami segít levetni a megkötözöttségeinket.** Így nem kell a múlt fájdalmaina keseregnünk, vagy a jövő nehézségei miatt aggódunk, hiszen szabadon jelen tudunk lenni a mában, árasztva mások felé Krisztus jó illatát.

Idén kiscsoportvezetőként vettem részt a fesztiválon, ami számomra felemelő élmény volt. A törzsnapok előtt nekünk már korábban le kellett utaznunk a helyszínre, ahol a többi csoportvezetővel különböző csapatépítőkön és tréningeken vettünk részt. Már ezeken a napokon rengeteg ihletet és üzenetet kaptam az Úrtól, így felkészülten érkezhettem meg a csoportos alkalmakra. Bár ezeken a délelőttökön voltak különböző kihívások (például amikor az első gyülekezőnél megláttam, hogy a csoportomba kiírt létszámhoz képest kétszer annyian jöttek, vagy amikor a megbeszélte éneknél végül csak egyedül énekeltem), de a Szentlélek úgy munkálta a mi kis közösségünket alkalomról alkalomra, hogy az utolsó napra már igazán mély beszélgetéseknek lehettem a részese, ahogy sorra nyíltak meg a szívek (és a szájak). A lelki elmélyülésen túl rengeteg programlehetőség volt a délutánok folyamán, dicsőítés, tánc, koncertek és különböző előadások formájában.

Rendkívül hálás vagyok azért, hogy idén ismét volt Csillagpont, hiszen ez az a hely, ahol az ország minden pontjáról érkező fiatalok kötetlen légkörben találkozhatnak Istennel és a korosztályukhoz tartozó ezernyi emberrel, hitük mélyítése mellett rengeteg új barátságot szöve.

„Mert ti testvéreim, szabadságra vagytok elhívva...” (Gal 5,13)

iff. Tompa Ferenc

5NK

...egy tábor „szervezni” próbáló hittanoktató szemszögéből

5 NK??? Kezdeképpen tisztázzuk, mit is jelent ez a bizonyos szám és két betű. Leginkább azért is, mert minden év júliusában hallhatjuk, láthatjuk felbukkanni, hol gyermekeink, hol szüleik vagy éppen gyülekezeti társaink részéről.

Szeretnék megnyugtatni mindenkit, nem szerveztünk **5** pontos **nemzeti konzultációt** a saját szakállunkra. Nem erre utal.

Ha tavaly kérdezték volna meg tőlem, hogy mit jelent, lehet, első körben az jutott volna eszembe, hogy **5** nagyon kiborító nap. Ezt inkább nem forszíroznám, ez az én felkészületlenségemnek volt betudható. Gyorsan lapozzunk is tovább.

Most idén inkább így fogalmazódott meg bennem: **5** nagyon kimerítő nap, de már a szó legeslegjobb értelmében.

Nos, nem akarom tovább rabolni a kedves testvérek türelmét, így elárulom, az **5 NK** rövidítés az **5 Napos Klubot** jelenti. Persze nem teaklubot, nem is fociklubot vagy ilyesmit takar, hanem egy egész hetes hittantábort, ahol lehetőségünk volt gyülekezeti és még nem gyülekezeti gyermekek közt hirdetni Isten örömhírét, Igéjét, szavát, sokkal kötetlenebb formában, mint mondjuk egy tanórán.

Célunk minden alkalommal, hogy minél többen kerülhessenek közülük közvetlen és élő kapcsolatba Istennel. Hiszen tudjuk, a gyerekkorban kapott hatások és élmények maradandó nyomot hagynak bennük, és bizony hamar elmúlnak a formálhatóság évei. Bár eredetileg ez egy VISZ-es (Vasárnapi Iskolai Szövetség) alapprogram, idén a Magyar Belmisszió Biatorbágy gyermekanyagát választottuk, melynek címe: Isten tulajdonságai. Ebből szemezgettünk Sebestyén Julianna tiszteletes asszonnyal olyan témaköröket, amikről úgy gondoltuk, jól beilleszthetőek a tavaszi online gyermek-

istentiszteletek alkalmával megkezdett tematikánkba. Ezek a következők lettek: **Isten Szentháromság, Isten Lélek, Isten gondoskodó és segítő, Isten mindentudó és beszélő, Isten szent és áldó, valamint Isten állandó.**

Azt gondolom, számos tekintetben kimerítettük ezen témaköröket, de bizonyára sok tanulnivalónk van még Isten tulajdonságait illetően mindannyiunknak, amíg „Ő eljövendő”.

Ha bővebben szeretne bárki betekintést nyerni a tábor eseményeibe, honlapunkon megtalálja (www.fotiref.hu – Youtube feltöltések – 2021. július 11.), hiszen a hét lezárásaként tartottunk egy közös, táboros családi istentiszteletet is vasárnap.

Az, hogy mennyire sikerült az idei missziós munkánk, ítélik meg a kedves testvérek a következőkben olvasható, gyerekek által önállóan írt, azt hiszem igazán őszinte és mély gondolatokat tartalmazó imádságokból. Hálás köszönettel: *Ambrusné Xénia*

Mennyei Atyánk!

Köszönjük, hogy megáldottad ezt a hetet. Köszönjük, hogy gondoskodtál rólunk finom ételekkel, hogy szent énekekkel dicsőíthettünk Téged. Hálát adunk, hogy beszéltél hozzánk. Szentlelked által kérjük, Istenünk, hogy segíts befogadni Téged a szívünkbe. Hálaadással vagyunk feléd, hogy állandó és mindentudó Istenünk vagy. Kérünk a Szentháromság által, hogy neked tetsző életet tudjunk élni. Ámen.

Drága mennyei Édesatyánk!

Köszönjük neked ezt a hetet, hogy

minden reggel felkelhettünk, és gondoskodtál rólunk. Hálát adunk, hogy a te Szentlelked tart minket össze. Áldd meg a barátságokat, amik kialakultak a héten. Köszönjük, hogy segítettél megértetni velünk az üzeneteket, amiket a héten a szívünkre helyeztél. Köszönjük, hogy van akkora hitünk, hogy ha még nem is láthatunk, akkor is tudhatjuk, itt vagy állandóan velünk. Ámen.

Drága mennyei Atyánk!

Köszönjük az állandó gondoskodó szeretetedet. Köszönjük, hogy mindent tudsz az életünkről, és segítesz. Hálát adunk, hogy beszéltél hozzánk a héten, és Szentlelked velünk volt. Köszönjük, hogy megáldod az együttlétnket. Köszönjük, hogy megismertük a Szentháromság fogalmát. Ámen.

Mennyei Atyánk!

Köszönjük, hogy beszéltél hozzánk a tábor alatt. Köszönjük, hogy a Te Szentlelked volt velünk, hogy gondoskodtál az ételünkről. Te állandóan itt vagy velünk, és mindent tudsz rólunk. Áldunk azért, mert sok mindenben segítesz nekünk, és rengeteg dologgal áldasz meg minket. Hálásak vagyunk, hogy az egyetlen Fiadat adtad értünk, aki szent, és magára vállalta a bűnünket. Köszönjük, hogy ezen a héten tanulhattunk a Szentháromságról, és itt lehettünk a táborban. Ámen.

Csendes Percek

2021. szeptember 6.

„Mivel tehát megigazultunk hitből, békeségünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által. Őáltala járulhatunk hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk, és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk Isten dicsőségében. Sőt, dicsekszünk a megpróbáltatásokkal is, mert tudjuk, hogy a megpróbáltatás szüli az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.”

Róm 5, 1-5

IGAZ ÖRÖM

„Teljes örömmel tartásotok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, tudva, hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez. Az állhatatosság pedig tegye tökéletessé a cselekedeteket, hogy tökéletesek és hibátlanok legyetek, minden fogyatkozás nélkül.” (Jak 1,2-4)

Krónikus fájdalmaim vannak, melyek akadályozzák az egyszerű, hétköznapi tevékenységek végzését is. Egy saját kis öntözőses gazdaságom volt, de gondot okozott, hogy állandóan fájt a hátam. Majd egy

évig küszködtem a fájdalommal és merevséggel, mígnem izületi gyulladást állapítottak meg a derekamnál. Egy épp főiskolára készülő 18 éves fiatalnak lesújtó volt a diagnózis. Istent kérdezgettem, miért van ez, amikor az iskolai és az üzleti ügyek is olyan jól mentek?

Azután megláttam a nagyobb összefüggést. Eddig mindig arra gondoltam, mit tehetnék én magam, ahelyett, hogy azt láttam volna, Aki tehetséget adott a boldoguláshoz. Az ajándéokra koncentráltam az Ajándékozó helyett. Az izületi gyulladás emlékeztet arra, hogy az igazi örömet nem ott lehet megtalálni, ahol diákként kerestem.

A látszólag lesújtó körülmények építő módon formálhatják jellemünket. Amióta Istenre hagyatkozom, hogy segítsen megbirkózni a hátfájdalommal, Krisztus által kitartást és türelmet tanulok, melyek segítenek igazi örömet találni Istenben.

Imádság: Urunk, köszönjük, hogy minden küzdelmünkben velünk maradsz. Segíts igazi örömet találni benned! Ámen.

Milyen kihívások tanítottak meg Istenre hagyatkozni?

Jacob Foster (Kalifornia, USA)

IMÁDKOZZUNK ÖRÖMÉRT
AZ ÉLET KÜZDELMEIBEN!

Imádkozzunk – az imádság szolgálat és nagy szükség van rá! Vegyük komolyan!

- Isten közösségformáló munkájáért gyülekezeteinkben;
- Urunk minden munkásáért, aki nehézségben van;
- a szeretetintézményekben végzett munkáért, a szolgálok kitartásáért;
- óvodánk épüléséért-építéséért, az ott nevelkedő gyermekekért és a dolgozókért;
- az egyházi oktatási intézményekért;
- a gyülekezet vezetőiért, terheik hordozásáért, a gyermekek között végzett szolgálatért;
- a gyülekezetben végzett ének-zenei szolgálatokért, énekkarunk jövőjéért;
- a kislagi gyülekezet testi-lelki épüléséért;
- egyházunk és egyéni lelki életünk megújulásáért, a missziói munkákért;
- Isten megtartó kegyelméért a pandémia időszakában is;
- a házaspárokért, a gyermekáldásra vágyókért;
- a gyászolókért, a megkeseredett szívűekért;
- a magyar népet, országunk jövőjéért, vezetőiért.

örömhírlap
A Fót-Központi Református
Egyházközösség Folyóirata

Felélős szerkesztő:
Sebestyén Győző lelkipásztor

Cím: 2151 Fót, Károlyi István út 1.
Tel.: (27) 632 540
Mob.: (30) 638 4723
www.fotiref.hu
hivatal@fotiref.hu

Hivatali ügyintézés: szerdán és pénteken
de. 8–12h és du. 14–18h között,
valamint istentiszteletek után.

Következő számunk
reformáció alkalmából jelenik meg.

*A lapot önkéntes adományokból
tartjuk fenn.*

Állandó alkalmaink 🕒

Vasárnap	10:00	Gyülekezeti istentisztelet
	10:00	Gyermek-istentisztelet (4 csoportban: 3-5, 6-8, 9-11, 12-14 évesek)
Szerda	9:00	Biblióra
Csütörtök	18:30	Imaóra
Péntek	18:00	Ifjúsági órák: Kisífi, Nagyífi

Minden csütörtökön	8:00	Fiatalasszonyok imaköre
Minden második csütörtökön	9:30	Baba-mama kör
közbenső héten	9:30	Hitmélyítő mamakör
Minden hónap első keddjén	18:30	Férfióra
Minden hónap harmadik péntekén	17:30	Női óra
Minden hónap utolsó vasárnapján	16:00	Házassággyondozó alkalom

Énekkari próbák

Szólampróbák:

szoprán - hétfő	18:00	alt - hétfő	18:45
tenor - hétfő	19:30	basszus - hétfő	20:15

Összpróba: szerda 18:30

Hálaénekkar próbája: péntek 17:00

Zeneovi: csütörtök 16:15 Hangicsáló: csütörtök 17:00

Meghívó!

*Idén ősszel is megtartjuk
gyülekezeti csendeshetünket*

Berekfürdőn,

*a Református Konferencia
Központban*

október 25-29-ig

hétfőtől-péntekig.

*Jelentkezni a
lelkészi hivatalban lehet!*

*Az elmúlt évek hanganyaga
a honlapon meghallgatható.*

❧ Különleges alkalmaink ❧

Szept.	26.	10:00	Evangélizációs hét kezdő alkalmak: Monty Taylor szolgálatával
	27-29.	18:30	Evangélizációs esték
Okt.	10.	10:00	Óvodavasárnap
	25-29.		Berekfürdő
	31.	10:00	Úrvacsorás istentisztelet Reformációra

KÉTELY

*azt kérdezi:
- Ugyan mit is
tehetnénk?*

HIT

*azt kérdezi:
- Ugyan
mi volna
lehetetlen?*

